

træden privat og ved Anmodning til vor høitærede Formand om en passende Frist mellem 1ste og 2den Behandling let vilde kunne fremsætte saadanne Forslag, der vilde samle Alle, hvis de vilde fremme Forslaget, uden at faae den Hæmsko paa, som et Udvalg kan være. Jeg skulde ikke tage Ordet for en saadan Behandling, hvis det var første Gang, et saadant vigtigt Forslag fremsattes; men det er tredje Gang, og jeg faae i Fjor, hvorledes et Udvalg endog kan hæmme tidligere Udvalgs Arbejder; der kom, saa vidt mig bekjendt, ikke Noget ud af Udvalget i Fjor, ikke en Gang saa meget som en Betænkning eller en Erklæring eller Noget som helst, og vi levede dog i Fjor i en Periode, hvor alle Mennesker lige her op til vare optagne af saglig og driftig Behandling. Nu er jeg ikke sikker paa, at det med det Vidnesbyrd, de tomme Stole, som vi daglig ere Vidne til, vil gaa et Udvalg bedre i Nar end i Fjor, og derfor vil jeg henstille, om man ikke tror, at Sagen er saaledes fremmet, at man kan lade den gaa videre til Fortsættelse i Thinget ved 2den Behandling. Jeg har et særligt Ønske i den Henseende, som jeg nu efter de Udtalelser, der ere faldne fra det ærede Medlem for Maribo Amts 1ste Valgkreds, slipper for nærmere at motivere, og det er det, at det kan ikke negtes, at forskjellige Bestemmelser i denne Lov og maasse, kan jeg sige, de alle staa i en vis reel, og samme af dem, som sagt i en vis formel Forbindelse med det store Spørgsmaal til Sygekasjerne, og da det er saa, anser jeg det for ønskeligt for Behandling af hele dette store, sociale Spørgsmaal, at vi herfra faae sendt det andet Thing Lovforslaget saa hurtigt, at det vedkommende Udvalg kan tage Bestemmelserne i dette Lovforslag op sammen med Behandlingen af Sygekasseloven og derigjennem maasse lettere faae Medlemmerne til at gaa ind paa Bestemmelser, direkte eller indirekte, i dette Lovforslag, som de ikke vilde have taget med, hvis det var ført videre selvstændig, saa det Hele kan føre til Opnaaelsen af Formaal, der, som man siger i almindelig Tale, ligge Alle paa Hjerte. Det skal nu vise sig, om de ligge Alle paa Hjerte. Men efter hvad der strides om i Yderverdenen, maa de rigtignok ligge Alle paa Hjerte; thi baade Høire og Venstre kappes jo om deres Arbejdervenlighed baade i Skrift og i Tale. Lad os nu føre det fra Skrift og Tale i og udenfor Rigsdagen til et praktisk Udslag gennem en Lovgivning, der virkelig bliver til Hjælp for dem, man er saa venlig imod i Munden. Jeg har tilladt mig at gjøre denne Henstilling og beder den optaget saa velvilligt som muligt.

Hvis De kunne gjøre det — og det tror jeg, at De kunne uden mindste Støde for en forstandig, saglig og indgaaende Behandling af Sagen — tror jeg, at De bør gjøre det, hvis De ville have Noget ud af Sagen i Nar.

Formanden (Høgskro): Det ærede Medlem for Aalborg Amts 2den Valgkreds (Plesner) har Ordet.

Plesner: Jeg frasalder Ordet.

Indenrigsministeren (Jungerslev): Dette Lovforslag har jo ordlydende foreligget til Behandling adskillige Gange. Jeg har altsaa haft Leilighed til at angive mit almindelige Standpunkt overfor det og kan væsentlig henholde mig hertil. Dette gjælder særlig overfor den ærede Forslagsstiller. Tige overfor det ærede Medlem for Maribo Amts 1ste Valgkreds (Meergaard) skal jeg gjøre opmærksom paa, hvad jeg ogsaa tidligere har udtalt, at det vil ikke kunne nægtes, og man vil se, at dette Lovforslag, som er en lille Leilighedslov, kan jeg næsten sige, paa mange Punkter griber dybt ind i hele vor Fattiglovgivning, og derfor er det, selv om man har god Villie, ikke saa ganske let at sige, hvad man slutter sig til, og hvad man ikke slutter sig til, og jeg skal ikke sige det i nærværende Dieblit. Men man kan være overbevist om, at jeg skal ikke nægte min Medvirkning, saa vidt det er muligt til at faae dette Forhold ordnet. Jeg er enig med det ærede Medlem i, at det var ønskeligt saa vidt muligt gennem Lovbestemmelser at bidrage til at sætte et Skjel mellem værdige og uværdige Trængende — jeg bruger det ærede Medlems egne Ord. Men vil man det, kan man ikke nøies med en Lovgivning af denne Art, saa maa man efter min Mening gaa ind paa den almindelige Fattiglovgivning, og jeg skal pege paa enkelte Punkter. Saa længe Kommunalbestyrelserne have den Myndighed, de nu have, til at indsætte Trængende af enhver Art, Børn indbefattede, paa samme Anstalt, saa længe de have Myndighed og ofte benytte denne Myndighed til at indsætte gamle, værdige Trængende, Børn og Folk, som grændse meget nær op til Forbryderklassen, paa samme Anstalt, saa længe man ikke omordner dette Forhold, saa længe tror jeg ikke, at man paa nogen Maade gennem mindre Lovbestemmelser kan ordne Forholdet saaledes, at man sætter et Skjel mellem mere og mindre værdige Trængende. Jeg skal tillade mig en anden Bemærkning, og det er den, at naar det ærede Medlem og det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valg-